

Prædiken 1. søndag i advent 2024. Steffen Ringgaard Andresen

Salmer: 74,447,449,84,78,86,473,87

Se, din konge kommer til dig

Der er billeder, vi aldrig glemmer. Som har brændt sig fast på vores nethinder.

Her er en af de første kollektive i min levetid.

En stor sort bil med kalechen slået helt ned kører op ad en gade i Dallas den 22. november 1963.

Den drejer til højre rundt om hjørnet og i langsom bevægelse op gennem menneskemængden ad næste gade.

Folk hujer og jubler.

Det er ikke til at holde ud at se på. Bilen, der fortsætter og fortsætter op ad gade i langsom bevægelse. Med kalechen slået ned. Åben og sårbar.

For hvad er det vi ser?

Vi ser noget andet, end de så. Dem der hujede. Og dem i bilen.

Vi ved, hvad der skal ske.

De har ingen anelse.

Så var de blevet hjemme.

Der gemmer sig en snigskytte et sted.

Om lidt falder skuddene og præsidenten falder livløs om i sædet.

De ved det ikke.

Men det gør vi.

Kirkeåret gentager de samme gamle billeder og historier i et stadigt kredsløb.

Første søndag i advent ser vi en sagtmødig og sårbar mand, der på æselryg er vej ind gennem byporten og ind mod centrum.

De hujer og jubler og svinger deres palmegrene.

Hosianna! – råber de.

Hvad ser vi?

Vi ser noget andet, end de så.

Vi ved, hvad der vil ske.

Om lidt falder hammerslagene.

For han vil ikke være deres mægtig konge.
Al den magt, han vil, er kærlighedens sagtmodige og sårbare magt.
Men vi, som kender billedet ved noget mere.

Vi ved, at han ved, hvad der venter ham.
Men han blev ikke hjemme af den grund.

Se, din konge kommer til dig, sagtmodig.
Og med kirkeårets kredsløb i dag til os.

Hvad mon der skal ske?

Vi kommer jo nok til at yde ham modstand på i hvert fald to områder.

Vi har det nemlig stramt med det, der bare kommer til os af sig selv.
Og vi har det stramt med det sagtmodige og sårbare.

En sådan set – i hvert fald som andre ser det – ret succesfuld person gav et interview til en avis. Hun fortalte, at hendes forældre aldrig havde givet hende lov til at vokse og udvikle den kerne, som var inderst inde i hende. Og jeg vil slet ikke her og nu have nogen mening om, hvorvidt vi overhovedet har sådan en. For hendes pointe var, at hendes forældre såede noget i hende og fremprovokerede en vækst, som slet ikke var hende. Det kan godt være, at hun var blevet til noget. Sådan måtte dette se ud. Måske endda til noget stort, fordi hun var blevet trynet og tvunget til at uddanne sig og udvikle sig i en bestemt retning. Men på et tidspunkt, hvor hun måtte standse op i sit liv og fik tid til at trække vejret og tænke sig om, spurgte sig selv: hvem er jeg egentlig? Fordi hun nu så, at hun slet ikke var alt det, hun var tvunget til at blive. Hun havde ikke fået lov til selv at gro, vokse og blomstre.

Og man læser interviewet og tænker: Hvad er det for nogle forældre, der er mere optaget af alt det, de selvpromoverende skal have gennemført, end af alt det, der kom til dem i og med deres barn? Som er alt for gesjæftige til at være modtagelige?

Men giver man det nu en ekstra tanke, kunne det ske, at den ramte en selv. For hvor ofte stiller vi os ikke sådan an overfor tilværelsen og hinanden?

Vi kender det jo udmærket fra os selv, når vi først skal tænke os grundigt om før vi vælger at gå ind i noget. I vores ivrighed efter at planlægge og kalkulere og mærke efter, om vi nu kan tro på det eller stå inde for det, ser vi slet ikke det, der kommer til os. Tænk alt det, som så slet ikke får lov til at gro, vokse og blomstre!

Vi kender det jo udmærket fra os selv, når vi selvpromoverende besnakker andre med det, vi selv vil. Og som vi vil have dem til. For nu havde vi lige tænkt og forestillet os det sådan og sådan. Og vores egne strategier forhindrer os i at se, hvad de kommer til os med. Det og de får ikke lov til at gro, vokse og blomstre.

Vi kender det jo udmærket fra os selv, når vi vil trække faste grænser om alting indenfor rækkevidde og gøre det til vores eget.

De handler om at se. Kun ved at se kan vi sløre de faste grænser.

Ved at se børnene, sin elskede, solen der står op, skyerne der driver hen over himlen, blomsterne, hjerter der slår, lunger der ånder ind og ud, dagens mange muligheder. Alt det, der kommer – og som siden skabelsens morgen er kommet menneskene i møde og i forkøbet hver evig eneste dag.

Det handler om at se. Og blive ved med at se, indtil egen gesjæftighed og perfektionskulturens stemning af konstant fremadstræbende foretagsomhed bliver udskiftet med en åben og sårbar taknemmelighed for det, der kommer af sig selv. Man må se sig til en grundstemning af taknemmelighed. Og der kan vi måske indse, at tilværelsens generøsitet kan føre os i helt andre retninger, end vi troede. Og måske indse, at vi slet ikke vidste så nøje besked om os selv og vores behov, som vi troede.

Se, din konge kommer til dig, sagtmødig...

Han bevæger sig ind midt iblandt os. Hvad han kommer med, er virkeligt til stede iblandt os.

Vi kan som han vende den anden kind til.

Vi kan gå to mil med hende, der beder os følge med på én.

Vi kan også give ham vores frakke, der beder om en skjorte.

Vi kan give den nøgne klæder og den tørstige vand.

Vi kan som han sige fra, når andre lider uret, og tie, når vi selv gør det.

Vi kan tilgive hinanden, som Gud har tilgivet os.

Og gennem tilgivelse kan vi forsones os med hinanden og dermed også med os selv.

Han kommer med en selvhengivelse, som er mønsteret for al sand virkelighed. Og han kommer og viser os, at vi med ham i vores skjulte liv står blotlagte for et guddommeligt blik, der skænker os berettigelse.

Vi tager billedet frem her på kirkeårets første dag. Her er et budskab, der gentager sig, med de samme gamle billeder og historier i et stadigt livgivende kredsløb, alt imens vi jager frem efter nyt, og mere nyt at erobre for os selv.

I ham som kommer, er enheden af guddommeligt og menneskeligt åbenbaret for os, der har det med dagligt at gøre tilværelsen mere umenneskelig og dermed at drive det guddommelige ud.

Tænk, om vi kunne begynde med at holde op med at leve i skyggen af vores egen gesjæftighed, men i lyset af hans sagtomdighed! Vi har ingen anelse om, hvad der så ville gro, vokse og blomstre imellem os.

Amen

Kirkebøn:

Gud,
tilgiv os, når vi opfører vi os,
som afhang livet af det vi erobrer,
og når vi stirrer os blinde på alt det,
som intet er værd, når det kommer til stykket.
Giv os mod til at gå den vej,
hvor vandringsen og målet falder sammen til ét
i lyset af Jesus' menneskelighed.

Vi beder for din kirke.
Lad den altid gøre det levende billede af Jesus gældende iblandt os.

Vi beder for Kong Frederik, Dronning Mary, Kronprins Christian, Dronning Margrethe og hele det kongelige hus.

Vi beder for regering og folketing og al øvrighed.
Tak for enhver, der dér stiller sig til rådighed for det fælles bedste.
Hjælp dem og os alle til ikke at bekrige hinanden med krav om egne værdier, men til at skabe en fælles verden.

Vi beder for alle ramt af krig, vold, forfølgelser og undertrykkelse og for dem, der med liv og helbred som indsats arbejder for heling og bedring, både her og ude i verdens brændpunkter.

Vi beder for alle, der har mistet nogen, der var livet for dem.

Og så beder vi dig om at være vores og alle vore dødes lys, fred og velsignelse.